

ТУРИСТИ

Останалитѣ двама, то се знае,
и тѣ, безъ много — много да се маятъ,
разтвориха, гърлата на торбитѣ
и почнаха съсъ вълчи апетити
да лапатъ — кой кюфтета, кой саламъ,
и всичко що намѣрятъ скрито тамъ...

Похапнаха, починаха, но ето,
че слънцето ги жулна отъ небето...
И тримата туристи, както бѣха,
подъ джбовата сѣнчица, заспаха.
И всрѣдъ трева, цвѣта и горски мъхъ,
сѣнуваха, че виждатъ „Черни-връхъ“.

КОКИЧЕТО

А предъ него снѣжни
вредъ поля безбрѣжни,
и подъ снѣгъ въ земята
дрѣматъ си цвѣтата.
Де е минзухаря?
Нѣма кукуряка —
а насрѣдъ на пѣтя
гладенъ вълкъ го чака:
блѣската му очитѣ,
и жбитѣ тракатъ.

— Боже, избави ме,
Боже, пощади ме!
Тръпне, вѣкъ надава,
бѣга като лудо.
Злото приближава,
но настава чудо:

Щомъ вълкътъ го зърна,
клетото момиче
въ цвѣте се обърна,
въ мѣничко кокиче...

Ей защо да цвѣне
бърза отгогава:
най рано отъ всички
отъ снѣгъ зименъ става...

Емануилъ п. Димитровъ

Привечеръ се събуди пръвъ Мечока,
следъ него се раздвижи и Свинчока,
а най-подиръ Тополата се дигна
и нѣкакъ си съсъ укоръ понамигна:
— Тю, дяволъ да го вземе, тежъкъ снѣгъ,
заспалъ съмъ непробудно като пѣнъ!

— Охъ, коститѣ, охъ, жилитѣ [ми, братя,
болятъ ме, страшно пакъ ще си изпатя,
— Краката ми, вѣвъ спортнитѣ сандали!
изглеждатъ съ петъ кила сж натежали!
— А моитѣ ребра, подобно съ шишъ,
проболъ е тоя раниченъ кайшъ!

Така се заоплакваша горкитѣ
и смръщени, прибираха торбитѣ;
срамуваха се — сякашъ всѣко листо —
се смѣеше надъ тримата туриста,
и гледайки нагоре по рида,
се спуснаха обратно къмъ града.

Тополата пръвъ трѣгна, бавно-бавно,
а другитѣ накуцвайки, безславно,
измамени вѣвъ пѣрвитѣ си смѣтки,
закрачиха следъ него. — срамна гледка:
Туристи, а разбити, мълчешкомъ,
се върнаха по тъмно въ своя домъ.

Георги Сърненски

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Емануилъ п. Диинтровъ

Роденъ на 7 ноемврий 1885 г. въ
с. Груинци, Босилеградско. Стихотво-
ренията му за деца и юноши сж съб-
рани въ книгитѣ: „Иглика“, „Росни
капки“, „Пѣсни за родната земя“ и
„Самодиви“ — сборникъ народни
пѣсни.

Въ всичкитѣ му детски творби звъ-
ни чистъ български езикъ. Творче-
ството му е пропито отъ голѣма лю-
бовъ къмъ земята и работния народъ.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Остроумень отговоръ

— Барабанчо, кога дребнитѣ ябъл-
ки сж по-вкусни?

— Когато нѣма по-едри!

По-малката загуба

— Иване, Иване, нашиятъ Нено
глътна устната си хармоничка, съ ко-
ято свирѣше.

— Ехъ, това е нищо. Помисли си,
какво щѣше да бжде, ако въ това
време свирѣше на пиано.

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ

Участвоватъ

почакайте завчасъ!
Но късно бѣше вече,
началници, спирачи
изчезнаха далече.
Кондукторътъ уплашенъ
тукъ нийде се не мѣрка,
мецана пакъ потегли
по своята провѣрка.
И както си обича
навредъ да понаднича,
въ купето нѣкой писка
и банички си иска.
А горката старуха,
нали е болна, глуха,
съ угаснали очици
и нѣма си парици,
напраздно го люлъе
и пѣсенъ тя му пѣе.
Пристигна тукъ мецана,
надъ люлката застана.
— Азъ търся тукъ детето
де вдига шумъ и врѣва
високо до небето?
— Кажи на тая мечка,

че плача азъ полечка! —
то тихичко пришепва
на бабата па каже,

мецана да отmine
преди да го накаже.
Мецана съсъ кожата
направи се на глуха.
Излѣзе си и рече,
— какъ дрѣме ми се вече!
и легна до багажа,
като геройска стража,

муцуната потърка
и бързо тя захърка!
Но ето тукъ спирача
внимателно доскача,
И носи тежка пушка.
Край хората се мушка.
Попита тихо Дечка:
— Кжде е тая Мечка?
Че трѣбва ми кожата
за мойта баба глуха!
Мецана туй и чака
зжитѣ си затрака!
Посочи тежка лапа —
спирача тя захпа.
Какво направи той,
безстрашниятъ героя!
Отъ страхъ се запремѣта,
а пушката проклета
забрави, и безъ да вика
той хукна като лудъ
и глътна си езика.
А рунтавата мечка
надигна се полечка.
И пушката нарами
и ето срѣдъ багажа
наистина тя стана
съсъ пушка върна стража!
— Далечъ ли е Бургасъ —
за тамъ отивамъ азъ! —
(Следва)